

Наймичка

Автор:

Тарас Шевченко

Наймичка

Тарас Григорович Шевченко

Тарас Григорович Шевченко

НАЙМИЧКА

Пролог

У неділю вранці — рано

Поле крилося туманом;

У тумані, на могилі,

Як тополя, похилилась

Молодиця молодая.

Щось до лона пригортає

Та з туманом розмовляє:

«Ой тумане, тумане —

Мій латаний талане!

Чому мене не сховаєш

Отут серед лану?

Чому мене не задавиш,
У землю не вдавиш?
Чому мені злої долі,
Чом віку не збавиш?
Ні, не дави, туманочку!
Сховай тільки в полі,
Щоб ніхто не знав, не бачив
Моеї недолі!..
Я не одна, єсть у мене
І батько, і мати...
Єсть у мене... туманочку,
Туманочку, брате!..
Дитя мое! мій синочку,
Нехрещений сину!
Не я тебе хреститиму
На лиху годину.
Чужі люде хреститимуть,
Я не буду знати,
Як і зовуть... Дитя мое!
Я була багата...
Не лай мене; молитимусь,
Із самого неба
Долю виплачу сльозами
І пошлю до тебе».
Пішла полем, ридаючи,

В тумані ховалась
Та крізь сльози тихесенько
Про вдову співала,
Як удова в Дунаєві
Синів поховала:
«Ой у полі могила;
Там удова ходила,
Там ходила — гуляла,
Трути — зілля шукала.
Трути — зілля не найшла,
Та синів двох привела,
В китаечку повила
І на Дунай однесла:
«Тихий, тихий Дунай!
Моїх діток забавляй.
Ти, жовтенький пісок,
Нагодуй моїх діток;
І скупай, і сповий,
І собою укрий!»

І

Був собі дід та баба.
З давнього давна, у гаї над ставом,

Удвох собі на хуторі жили.

Як діточок двоє, —

Усюди обое.

Ще змалечку удвох ягнята пасли.

А потім побралися,

Худоби діждалися, —

Придбали хутір, став і млин,

Садок у гаї розвели

І пасіку чималу —

Всього надбали.

Та діточок у їх бігма,

А смерть з косою за плечима.

Хто ж їх старість привітає,

За дитину стане?

Хто заплаче, поховає?

Хто душу спом'яне?

Хто поживе добро чесно,

В добрую годину,

І згадає, дякуючи,

Як своя дитина?..

Тяжко дітей годувати

У безверхій хаті,

А ще гірше старітися

У білих палатах, —

Старітися, умирати,

Добро покидати

Чужим людям, чужим дітям

На сміх, на розтрату!

II

I дід, і баба у неділю

На призьбі вдвох собі сиділи

Гарненько, в білих сорочках.

Сіяло сонце, в небесах

Ані хмариночки, та тихо,

Та любо, як у раі.

Сховалося у серці лихо,

Як звір у темнім гаї.

В такім раі, чого б, бачся,

Старим сумувати?

Чи то давне яке лихо

Прокинулось в хаті?

Чи вчорашне, задалене

Знов поворушилось,

Чи ще тільки заклюнулось

I рай запалило?

Не знаю, що і після чого

Старі сумують. Може, вже

Оце збираються до бога,

Та хто в далеку дорогу

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/shevchenko_taras/naymichka

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)